

sanud, kõrtsi liggidal te äres pitkalt maas ollewa. Et temma tööst ei puhhanud, märkasin kangeft wina haifust tunda, mis wie sammo peält ninnaſſe tõufis. Mide hilbud ollid ta ſeljas, jallad paljad, mütti ma ei näinud. Kes teab, kas mehhel ſedda olnud wõi kuhho ennegi laddunud. Suutſed peas ollid ſaſſis egga nende külge ammo aega ſugga ei putunud; ollid pealt nähha kui wanna ahjo lund, tahma ja tolmo täis. Temma wõis enne suur tuggew mees olla, ſedda näitafiſid lehma ja kondid wälja, agga nüüd rind ja kää-warred ollid kuinud ja lahjad, palle lahwatand ja haiglaſit alli karwa, ots pealegi werrine, ſeft temma olli rängaſte kullunud waſta liwwi. Silmad ollid tal kinni ja kawa arwaſin, et piddi ſurnud ollema. Pärraſt ommeti teggi ſu lahti ja räkis ſanno, ſelſeft ma muud arro ei ſanud, kui ſedda, et kurja wahhele hüdis, kättega maad pekſtes. Siis ta jälle kawa ei liikunud kinni ſilmad lahti löi, ringi wahtis ja minno peäle wadates, ütles: „Marri, ärra waewa minno hinge! ma 'p olle ſind tapnud, 'p olle ma Mardi egga Hantju merre põhja matnud! minne — kui ma ſind ei näe ſiis ollen rõmus!“ Pärraſt ſedda jäi wait.

Temma jampſimift ma ei mõiſtnud, püüdiſin agga tedda ärratada ehk jallale aidata, — agga waew olli aſjata; otasin weel, kas ehk mõnni teläija appi tulleſ, agga ei olnud ſeddagi nähha muud, kui

poifileſt. Se tulli, agga mis abbi niſugguſeft! ei ma ſanud temnaſt muud kui ahhaſtuſt. Seſt kui temma joobnud meeft näggi, irwitas ja naeris, ajas keſe ſuufſt wälja ja ütles: „noh wanna papp, kaſju nüüd nelja jooſta, kas ſaad minno waſto! kaſſume ommeti! — wõi kas ſeiſame pea peal ja ſirrutame jalgo taewa pole? — — tulle wälja!“ ja muud piſkamift räkis weel. Agga minno ſüdda ſai täis, ahwardaſin poiſſi ja nomifin, agga ei tahtnud ſeft hoida waid ütles naerdes: „eſs ta olle joobnud! mis ſiis niſugguſega muud tehma, kui nalja; — kulla-poifſtega teme ikka nenda ja heile õhto olli iſja weel jua täis, meie emmaga narraſime tedda häſti!“ — Oh waefed iſjad, keſ omma laſte naeruks jäte! Mõelge Noa ja temma poja Hammi peale; — kas tahhate omma laſſed needmiſſe alla heita? — Ja waefed emmad, keſ kurja külwate laſte ſüddameteſſe, — kuidas tahhate ſeft Jummalale arro anda? — Se on tõeſte suur Jummalale arm, kui niſuggune, keſ laſſepõhweſ õppinud joobnuteft nalja heitma, — kui mehheſ ſanud, iſſe ei hakka joma ja teiſtele kurja nalja ſowima. Mis laſs õppib — eſs mees ennamiſte ſeddafamma te? — Ma nomifin poiſſi ueſte ja õppetaſin, et mis temma naljaſ nimmetab on kurri tõ, läſkiſin tedda iſja ja emma eeft Jummalat paluda; iggaford kui jobnud inimneſt nääb, kurwa melega ta peale wadata, ſeft et niſuggune on Jummalalt tagganenud; ja wimaks kinnitaſin temmale, wanne-